

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa M.J.

przeciwko E.K.-J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 sierpnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.

z dnia 6 października 2017 r., sygn. akt I ACa .../16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący M.J. powołał się we wniesionej skardze kasacyjnej na jej oczywistą zasadność, podnosząc, że Sąd Apelacyjny naruszył art. 378 § 1 k.p.c. wykraczając poza granice zaskarżenia wynikające z zarzutów wniesionej przez pozwaną apelacji, oraz błędnie zinterpretował art. 23 i 27 k.r.o., przyjmując, że dokonane przez powoda na rzecz pozwanej przysporzenie miało swoją przyczynę prawną w obowiązkach małżeńskich wynikających z tych przepisów. Wskazał także na oczywiste naruszenie art. 233 § 1 w związku z art. 227, art. 328 § 2, art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika jej podstawy *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań.

Zarzucone uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała przyjąć, by była ona - w przedstawionym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Postępowanie apelacyjne w polskim postępowaniu cywilnym oparte jest na modelu apelacji pełnej, zakładającym pełną możliwość dokonywania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124, i z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Dokonanie przez Sąd Apelacyjny własnych ustaleń, nawet odbiegających od twierdzeń apelacji, ale w granicach materiału procesowego sprawy, nie może być tym samym traktowane jako naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. Jednocześnie, ustalenia te są dla Sądu Najwyższego wiążące (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), z czym koresponduje zakaz opierania skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). W konsekwencji, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jako niedopuszczalny, nie może nie tylko wyczerpywać podstaw skargi kasacyjnej, lecz także służyć wykazaniu jej oczywistej zasadności.

Stanowisko Sąd Apelacyjny, w zakresie, w jakim Sąd ten powiązał kauzę przysporzenia dokonanego przez powoda z treścią art. 23 i 27 k.r.o. można uznać za daleko idące. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikało jednak, że Sąd Apelacyjny, obok rozważań dotyczących art. 23 i 27 k.r.o., równolegle upatrywał podstawy przekazania pozwanej środków finansowych w zawartej przez strony umowie małżeńskiej majątkowej i w konstrukcji umowy darowizny na rzecz żony. Przyjął zarazem, że darowizna ta nie mogła odnosić się jedynie do połowy środków przeznaczonych na zakup mieszkania. Zgodnie z art. 890 § 1 zdanie 2 k.c. umowa darowizny zawarta w sposób nieformalny staje się ważna, jeżeli świadczenie zostało spełnione; ma to m.in. ten skutek, że nie można mówić o bezpodstawnym

transferze korzyści majątkowej w rozumieniu art. 405 k.c. Stanowisko to, mając na względzie całokształt okoliczności sprawy, nie mogło być uznane za nieprawidłowe w sposób rażący i ewidentny, co stanowi założenie przyczyny kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

kc

jw